

întâmplător. Dacă minimalismul ar fi avut nevoie de o imagine pentru publicul din Obor, ar fi fost simplu. Dar ceea ce se vedea cu un ochi majoritar era o ființă de neînțeles, poate chiar neinteresantă și foarte ușor de catalogat la prima vedere.

Oricât aș fi încercat, nu reușeam să ghicesc ce urma să întindă pe taraba ei improvizată și ce ar fi putut să-i ofere acea stare de desprindere pe care nu am văzut-o la niciunul dintre trecătorii fără chip. Îmi era clar, pe măsură ce se pregătea să stingă țigara de odihnă, că voi asista la o lecție totală de zen.

Și-a aprins o nouă țigară și s-a apucat să înșire marfa, cu gesturile unui sculptor în bob de orez. Își lăsa din când în când capul pe spate, vântul îi arunca fumul spre ochiul închis preventiv, și zâmbea ca și cum ar fi știut că nimeni nu poate formula nicio concluzie născută din *ce* și *cât*.

Vindea ace de siguranță.

Autobuze, banane și Teleorman

Când mai eram mare director la Radio Guerrilla, aveam un mic capriciu: îl rugam pe Cătălin Grădinariu, reporterul nostru, să adauge trei întrebări fixe la fiecare sesiune de *vox populi*. Răspunsurile erau folosite în emisiunile mele sau chiar la știri. Un fost coleg de la radio, Shark, mi-a amintit de întrebări și mi-a spus că abia în contextul electoral a înțeles, după 13 ani, cât de vizionare erau. Iată-le:

1. Ce părere aveți despre autobuze?
2. Vă plac bananele?
3. Sunteți cumva din Teleorman?

Ca să nu te îndoiești de existența lui Dumnezeu, la ultima întrebare cam 70% dintre intervievați răspundeau: „Dar cum v-ați dat seama?“

Cum am compromis reputația turiștilor români în Bulgaria

Într-o vreme, înotam des, deci făceam și saună. De multe ori, întâlneam niște domni veniți să stea o oră la căldurică. Aveau lanțuri de aur și vorbeau tâmpenii, fără să iasă pentru dușuri reci. Îi enervam ușor, că făceam prea cald, dar se repliau grațios, lăsând ușa deschisă „ca să se mai răcorească“, *as they used to say*.

Într-una din zile, conversația între ei cam lâncezea, eu tocmai făcusem 120 de grade și toată lumea privea, chinuit, pietrele încinse. Ca să destind atmosfera, am zis: „Ce bine ar merge acum un grătar pe pietrele astea!“

Domnii nu au râs, ci doar s-au relaxat vizibil, cu gândul la o idee așa de bună.

Există posibilitatea ca vreunul dintre ei să fi ciripit, să fi împărtășit taina cu cei de-acasă.

La un an-doi după această întâmplare, am citit o știre despre niște români care au făcut grătar în saună, în Bulgaria, la all-inclusive.

Coincidență?

Sper!

P.S.: Foarte recent, un prieten de pe Facebook mi-a povestit că a obținut aceeași reacție de la un tip căruia i-a povestit asta în saună. A încheiat mesajul cu: „Îți dai seama ce ne-ai făcut?!“

Dramă, din zece cuvinte

Ieri dimineață, am fost la spital. Așteptam pe hol și mă uitam cu simpatie la ciorapii unei femei de la țară, 60 plus. Ori-ce hipsteriță i-ar fi iubit din prima. Turcoaz, cu dungi negre, groase, care se tot subțiau, gen *Alice in Wonderland*.

Mi-a prins privirea zâmbitoare și m-a întrebat dacă o pot ajuta să dea un telefon, că nu se descurcă. Mi-am cerut scuze anticipat, am deblocat tastatura din trei încercări și am sunat contactul Orita. I-am dat telefonul, mi l-a înapoiat, ceva nu era în regulă. Am format din nou, am auzit că sună, a vorbit, mi-a mulțumit frumos, a surâs trist, s-a așezat.

Mă îndreptam spre ieșire și am văzut-o din nou. Înțelesesem din conversație că urma să externeze pe cineva, care trebuia să meargă la alt spital, pentru că era foarte grav. Am salutat-o și i-am urat sănătate. Mi-a arătat din mers o hârtiuță șifonată, ruptă dintr-un caiet de matematică, pe care erau scrise un număr de telefon și, mai jos, două nume. Altă rețeta, *no credit*.

Am sunat eu: „Domnul doctor cutare?“ Nu, era celălalt nume de doctor de pe listă. „Vrea o pacientă să vă vorbească.“ I-am pasat telefonul meu: „Domnu’ doctor, bună ziua. Eu sunt femeia la omu’ ăla care l-a mâncat ursu’.“

La vita e tembella.

Ieri am întrebat un pădurar unde se duce să uite de serviciu, de stres și de lume și mi-a zis să termin cu miștourile.

O fashionistă cu copilul, la Victoriei. Are o sacoșă în mâna dreaptă. Vede în zare biserica de lângă Mec. Își face cruce cu tot cu sacoșa.

Acum, la România Actualități, sfaturi despre cum să te comporți la întâlnirea cu un urs.

Io și verișoara nepoatei mele ce rude suntem?

Dacă tinerii milionari elvețieni s-ar apuca să protesteze prin hip-hop, ei s-ar numi: *garçons* de Cartier.

Nu credeam că există numele bărbătesc Vișinel. Oare e ok să îi spui la mulți ani de Florii? Dar lui Brăduț? Sau lui Mugurel?

Avem nevoie de precizie, cât de cât.

POEM

(Nichita Stănescu, pentru Știrile de la ora cinci)

Spune-mi, dacă te-aș prinde-ntr-o zi
și ți-aș rupe talpa piciorului,
nu-i așa că ai șchiopăta puțin, după aceea,
de teamă să nu-ți strivesc meniscul?

L-am descoperit pe Facebook pe Costel Băloiu, alias actorul copil din *Pistruiatul*. E anul 2010 și are cinci prieteni, printre care Becali și Mîndruță. Cum e viața asta...

În limbă e plăcerea! Asta e una dintre vorbele favorite ale lui Răzvan Exarhu, om de radio, de televiziune, bucătar și acum autorul unei cărți cu fericirea în titlu. De la primul rând scris se simte că îi place să vorbească, în aceeași măsură în care îi place să observe și să asculte. E acel tip de povestitor pentru care tăcerea și cuvintele sunt la fel de importante. Iar curiozitatea lui tandră și crudă, în același timp, compune un tablou viu în care se amestecă emoțiile primei zile de școală, șlapii târșâiți ai românilor, relația dintre eschimoși și raw-veganism, revolta antisistem, alcoolul, cărțile, crucile făcute în autobuze, prietenia, urzicile, clișeele, narcisismul din social media, ecologia, salata boeuf, hipsterii, postul, bunicul lui Bob Marley, tradițiile pierdute, bicicliștii aroganți, discuțiile cu părinții, nostalgia, cretinii, obsesia pentru viață sănătoasă și multe alte subiecte care ne umplu viețile și conversațiile, ne indignează și ne emoționează pe toți. Umorel textelor este mereu dublat de o duioșie și de o sensibilitate care te pot face să râzi și să plângi, la câteva rânduri distanță. Iar cartea este construită ca să poată fi citită de oriunde, ca o tavă cu o prăjitură care are alt gust în fiecare pătrăciță, din care ronțai încet și îți dorești să nu se termine.

Ca oamenii
toți gresim, dar
mai ales
ceilalți.

ISBN 978-606-588-959-0

9 786065 889590